

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/36/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113205708
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113205708.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Marianny Muránskej v právnej veci navrhovateľa S. G., nar. X.X.XXXX, bytom K., J. V. X, zastúpený Mgr. Adriánom Fabiánom, advokátom so sídlom Advokátska kancelária v Prešove, Tkáčska 2, proti odporkyni S. G., rod. S., nar. XX.X.XXXX, bytom K., J. V. 6, zastúpená JUDr. Danielou Strakovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom v Prešove, Konštantínova 6, o rozvod manželstva s prísl., o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu v Prešove, č.k. 11C 55/2013-31 z 15.11.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Účastníci nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa rozviedol manželstvo účastníkov konania, zároveň vyslovil, že účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že manželstvo účastníkov je nepochybne niekoľko rokov len formálne, pretože neplní žiadnu zo svojich funkcií, keďže účastníci spolu nehospodária, nevedú spoločnú domácnosť, intímne sa nestýkajú a deti sú už plnoleté. Obaja účastníci sú v manželstve nešťastní a nič pozitívne k sebe necítia. Navrhovateľ dokonca uvádzal nenávisť voči odporkyni. Obaja sa zhodne vyjadrili aj k tomu, že nemôže dôjsť k náprave manželského vzťahu a jednoznačne vylúčili obnovenie ich spolužitia. Preto súd prvého stupňa vyhovel návrhu, keďže nezistil žiadne dôvody pre zachovanie takého formálneho zväzku. Okolnosť, ktorú odporkyňa uvádzala, že príde o možnosť bývania v rodinnom dome, ktorý patrí navrhovateľovi je pre konanie o rozvod manželstva právne irelevantná. Ako príčinu rozvratu manželstva účastníkov súd prvého stupňa uviedol diametrálny, povahový nesúlad, ich rozdielne predstavy o spolužití a o partnerovi, ale aj šikanózne správanie sa navrhovateľa k ostatným členom rodiny v súvislosti s ich obmedzovaní riadneho užívania domu, ktorého je vlastníkom.

Proti tomu rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie odporkyňa. Uviedla, že zdôrazňovala pred súdom prvého stupňa, že navrhovateľ trpí depresiami, ktoré znepríjemňujú život ostatným členom domácnosti. Súd prvého stupňa sa mal zaoberať aj skúmaním zdravotného stavu navrhovateľa, pretože vie, že navštevuje psychiatrickú ambulanciu. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že už niekoľko rokov je manželstvo účastníkov len formálne a neplní žiadnu zo svojich funkcií a že zdravotný stav nie je dobrý ani u odporkyne a posledné tri roky sa radšej vyhýba konfliktom v rámci konfrontačnej komunikácie. Navrhovateľ iba odvrkuje a vyhráža sa tým, že ak sa nepáči odporkyni má

odísť z domu. Zároveň je možné konštatovať, že obaja sa zhodne vyjadrili, že k náprave manželského vzťahu nemôže dôjsť a napriek tomu, ak by zmenil správanie navrhovateľ, bola by ochotná obnoviť manželské spolužitie. Navrhovateľa k tomuto kroku viedol len záujem dostať odporkyňu z domu, resp. bytu v dvojpodlažnom rodinnom dome, ku ktorému nemá žiadne vlastnícke právo, keďže tento dom vlastní navrhovateľ a jeho sestry. Navrhovateľ vie, že len cez rozvod manželstva môže vylúčiť odporkyňu z užívania rodinného domu, a preto volil tento spôsob. Viackrát vykrikoval a vyhrážal sa, že všetko v dome zoberie, že mu všetko patrí vrátane plynového sporáka a že odporkyňu vyhodí spolu so synom z rodinného domu. Navrhovateľ je schopný po rozvode žiadať aj náhradu za užívanie, aj keď celú réžiu v dome platí výlučne odporkyňa. Posledné tri roky nie sú o manželskom spolunažívaní, ale nie vinnou odporkyne. Žila s ním 28 rokov, preto navrhla rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť späť na ďalšie konanie.

K odvolaniu odporkyne sa vyjadril navrhovateľ. Tento vo svojom vyjadrení uviedol, že pokiaľ ide o jeho zdravotný stav, ten svedčí, že je plne spôsobilou osobou na právne úkony, nebola mu žiadnym spôsobom odňatá ani obmedzená, rovnako súd prvého stupňa nemal pochybnosti o spôsobilosti a ani o vážnosti vykonaného úkonu, teda podania návrhu na rozvod manželstva. Zo strany navrhovateľa už išlo o druhý návrh na rozvod manželstva, keďže prvé konanie bolo zastavené v dôsledku späťvzatia, navrhovateľ totiž veril, že sa zlepší spolužitie medzi manželmi. Pokiaľ išlo o to, prečo bol pridelený navrhovateľovi advokát, išlo len o sluchový hendikep, z tohto dôvodu mu bol pridelený advokát z Centra právnej pomoci. Pokiaľ odporkyňa vyhodnotila v odvolaní, že súd prvého stupňa správne dospel ku skutkovým zisteniam, že je manželstvo niekoľko rokov formálne, neplní žiadnu zo svojich funkcií a že si brala navrhovateľa viac z ľútosť ako z lásky, potom je správne rozhodnutie súdu prvého stupňa. Pokiaľ naznačovala ochotu a možnosť obnovy manželského spolužitia ešte chce zdôrazniť, že na takúto obnovu je potrebné dvoch a v prípade navrhovateľa, ten už nie je ochotný obnoviť manželské spolužitie. Aj v prvom prípade, kedy došlo k späťvzatiu návrhu v dôsledku viery navrhovateľa na obnovu manželského spolužitia, nedopadlo to kladne a bol opakovane nútený podať takýto návrh. Preto navrhoval rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť a vysloviť, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odvolací súd prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa ustanovenia § 212 ods. 1,2 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a dospel aj k správne právnemu záveru. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 18 zákona č. 36/2005 Z. z. zákona o rodine manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. zákona o rodine, súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia.

Podľa § 23 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z. z. zákona o rodine, sú zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvráteniu vzťahov medzi manželmi, a pri rozhodovaní o rozvode na ne prihliada. Súd pri rozhodovaní o rozvode vždy prihliadne na záujem maloletých detí.

V konaní bolo preukázané, že účastníci uzavreli manželstvo 13.6.1982 po krátkej trojmesačnej známosti. V súčasnej dobe žijú so stredným synom S. G., pričom všetky tri deti pochádzajú z manželstva, sú už plnoleté. Navrhovateľ manželské spolužitie najprv hodnotil ako priemerné, odporkyňa však hodnotila toto manželstvo veľmi negatívne. Uzatvárala manželstvo z ľútosť pre sluchový hendikep navrhovateľa. Takisto manželstvo bolo ovplyvňované aj iným vzťahom odporkyne s matkou a sestrou navrhovateľa,

ktoré žili v spoločnom rodinnom dome s účastníkmi konania. Posledné tri roky nevedú spoločnú domácnosť, intímne sa nestýkajú a vlastne sa ani nerozprávajú. Účastníci konania sa zúčastnili jednej konzultácie na referáte poradensko - psychologických služieb, ale konkrétny výsledok sa nedostavil, pre odporkyňu to bola značná záťaž, potrebovala pokračovanie v tomto ďalšie, naopak navrhovateľ trval na konaní o rozvod manželstva, keďže sa v podstate vzťahy nijakým spôsobom nezmenili. Aj z výsluchu S. G. vyplynulo, že manželstvo rodičov nebolo dobré a mal s tým, že hodnotil navrhovateľov prístup k členom domácnosti a rodiny za šikanózne.

Odvolačia námietka odporkyne predovšetkým spočívala v tom, že snád by dokázala obnoviť manželské spolužitie, v tomto smere nedostatočne zistil súd prvého stupňa tieto možnosti, pochyboval o riadnom zdravotnom stave navrhovateľa a vyslovila veľké obavy z ďalšieho správania sa navrhovateľa, keď býva v rodinnom dome, ktorého vlastníkom je navrhovateľ jeho sestry a už v priebehu manželstva navrhovateľ poukazoval na to, že ak sa jej nepáči, môže z rodinného domu odísť.

Pokiaľ išlo o skutočnosti zistené súdom prvého stupňa, tieto sú v celom rozsahu vyčerpávajúco v rozhodnutí uvedené a na základe toho je v celom rozsahu aj správne odôvodnené a prijatý správny právny záver.

Námietky uvedené v odvolaní uvádzala odporkyňa aj v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a ten nezistil žiadne okolnosti, ktoré by bránili postupu, inak pokiaľ išlo o duševný stav navrhovateľa a vo vzťahu k správaniu sa, ktoré manželmi vyhodil súd prvého stupňa správne, že išlo o formálny zväzok.

Konajúci súd v rámci konania o rozvod manželstva sa totiž zaoberal inštitútom manželstva v súlade s jeho charakteristikou v zmysle zákona o rodine v súvislosti, v intenciách týchto ustanovení Zákona o rodine, jednoznačne bolo možné konštatovať, že manželstvo je dlhodobo formálne a nie je tu predpoklad obnovy manželského spolužitia, s ohľadom na postoje oboch účastníkov. Pokiaľ išlo o dôvody, ktoré uvádzal odporkyňa aj v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, aj v rámci odvolacieho konania, týkajúce sa riešenia bývanie na čas po rozvode v dôsledku toho, že navrhovateľ je vlastníkom rodinného domu, v ktorom rodina celý život žila. Táto okolnosť tak ako to aj správne uviedol súd prvého stupňa nemá vplyv vo veci rozhodovania rozvodu manželstva, kde sa rieši aktuálna otázka splnenia zákonom predpísaných náležitosti manželského spolužitia, ktoré v danom prípade manželstvo účastníkov konania už dlhodobo nespĺňa. Otázka bývanie odporkyne bude riešená po právoplatnosti rozvodového konania, v ktorom bude posudzovaná nie len skutočnosť, že je navrhovateľ vlastníkom tohto rodinného domu s ďalšími osobami, ale aj otázky týkajúce sa pravdepodobného odvodeného práva bývanie odporkyne a stredného syna v dôsledku manželského spolužitia v tomto dlhoročného manželského spolužitia v tomto rodinnom dome a následne rozhodnutie o nárokoch odporkyne.

Preto odvolací súd rozhodol podľa § 219 ods. 1 O.s.p. tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 144 veta 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.